

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt III. An & quæ reuerentia debeatur speciebus, sub quibus iam panis
& vini substantia esse nequit; ideóquo verè Christi corpus, aut sanguis est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

nibus venerandam esse, & colendam.

21. Eâdem phrasi utitur Concilium Viennense, sub Clemente V. celebratum; nam & venerandum, & adorandum dicit Sacramentum altaris. Et Tridentinum Sess. 13. c. 5. docet piè admodum, religiosèque in Ecclesiam, Dei introductum hunc morem, ut singulis annis ipsum Sacramentum, singulari veneratione & solennitate celebretur. Probat etiam morem receptum, quo cultus patriæ illi defertur. Ut idcirco credi debeat, optimè ab Ecclesiâ inuitari Christianos, ad hunc cultum Sacramento deferendum, cum dicitur & Canitur: Tantum ergo Sacramentum veneremur cernui.

CAPUT III.

An & quæ reuerentia debeat specieb; sub quibus iam panis & vini substantia esse nequit; ideòque nec verè Christi corpus, aut sanguis est?

<i>Non malè honor & reuerentia his- ce speciebus tribuitur à fide- lib;.</i>	<i>Debetur iisdem honor, qualis reli- quus;</i>
<i>Quia olim bene tributa;</i>	<i>Quia sunt quasi aliquid Christi.</i>
<i>Eandem Deus miraculis probat,</i>	<i>Honor & cultus hic inferior est illo, qui tribuitur personis;</i>
<i>Et confirmat cultus aliarum re- rum.</i>	<i>Vterque tamen ab eâ virtute est.</i>

I. Vplices sunt species, siue res, quæ post Sacramentum aliquando relinquuntur. Aliæ enim carnem vel sanguinem referunt; aliæ

aliæ neque carnem, aut sanguinem, neque panem aut vinum; sed tertium quid, in quod vel species carnis & sanguinis, vel species panis & vini sunt conuersæ.

2. De his duplex hoc loco quæstio est. Altera an honor & reuerentia aliqua ijs debeat; & altera, quæ debeat? Et vtrarumque specierum eadem ratio est. Si quæ his debetur, eadem debetur vtrisque; nec his alia, quàm illis; nec his maior, quàm illis. Propterea quod neutra Christum contineant; & quæ vtrisque tribuenda est, tribuenda sit ea solùm ratione, quod sub his, licet aliter affectis, Christi aliquando corpus, sanguisque latuerit.

3. Ergo vt de quæstione priori, priùs constituamus, dubium non est, quin ijs reuerentia aliqua tribuenda sit. Neque enim quis temere damnarit, iam à multis annis receptam legem, & probatam consuetudinem; quæ hæ res, in quos Sacramentales species quandòque conuersæ leguntur, religiosè conseruantur, & piè à Catholicis coluntur atque honorantur.

4. Sed & hunc cultum, Deus miraculis atque prodigijs confirmare, & vrgere videtur. Exemplo sunt inter alias, species, quarum vna Aufidi in Piceno, plures Bruxellis in Brabantia conseruantur. Quot, quantisque hæ & clarent hodie, & multis annis claruerunt? Illorum meminit Bozius l. 14. de notis Ecclesiæ, c. 7. horum Theodorus Loer, Carthusianus Colonienfis; & post eundem Bredembachius in suis Collationibus.

5. Et profectò non minus his speciebus reuerentia, qualis qualis etià, debetur, quàm vel cineribus, in quor

San

Sanctorum corpora à Tyrannis redacta sunt; vel pulueri, qui apud Sanctorum reliquias collectus est; vel oleo, quod in ipsorum honorem accenditur; vel floribus, qui de Sanctorum sepulchris, quibus honoris causam sparsi fuerunt, sublatis sunt. Maior enim harum specierum cum Christi corpore, cui summa debetur reuerentia, fuit coniunctio, quam illorum cum reliquijs Sanctorum, propter quas illa in honore habentur. Quam verò iuste his rebus honor tribuatur, etiam miracula confirmant.

6. B. Hieronymus in Epist. ad Marcell. quam scripsit nomine Paulæ, & Eustochij, inter alia bona, quæ sunt in Palæstinâ, numerat posse adorari sacros cineres, S. Ioan. Baptistæ, Helisæi, & Abdiæ, qui ibidem seruantur.

7. Pro puluere, qui circa Martyrum sepulchra inuentus est, seruit B. Greg. l. 3. Dialog. c. 17. qui fideli certâque attestacione refert, ex puluere collecto ex altaris crepidine, mortuum ad vitam esse reuocatum. Multa de hoc, qui pleraque expertus est, habet alter Gregorius Turonensis de miraculis S. Martini l. 1. c. 1. & l. 3. c. 12. & l. 4. c. 32. & sequentibus. Idem insinuat tertius Gregorius, Nyssenus, in orat. ad Theodorum, quando sic loquitur: Si quis puluerem, quo conditorium, vbi Martyris corpus quiescit, obsitum est, auferre permittat, pro munere puluis accipitur; atque tanquam res magni pretij condenda, terra colligitur.

8. Sic ingentia miracula edita, ad oleum ex lychnis ad martyrum sepulchra, refert Theodoretus, in histor. SS. Patrum. Et eodem vnctum corpus emortuum filij Irenæi testatur B. August. l. 22. de Ciuit. Dei. c. 3.

9. Idem

9. Idem Augustinus ibidem est pro floribus; docetque eandem gratiam floribus, qui sacrarum reliquiarum loculis spargi consueverunt, tribui, quam habent ipsæ reliquiæ. Exemplum huius, B. Augustini verbis damus. Cæca mulier inquit, vt ad Episcopum portantem sacra pignora (S. Stephani) duceretur, orauit; flores, quos ferebat, dedit; recepit; oculis admouit; protinus vidit. Stupentibus cunctis, qui aderant, præibat exultans, viam carpens, & viæ ducem vlteriùs, non requirens.

10. Constitutum ergo sit, optimè has res in honore haberi. Sed quæris de eo, quod secundum est, quis ijs honor, cultus, aut reuerentia tribuenda sit? Respondetur eandem, quæ Reliquijs tribuitur; ideoque non absolutam tribuendam esse, sed respectiuam, quam in ordine ad id habent, quod per se honore, reuerentiâque est dignû, quòd hic Christus est; cuius quædam quasi reliquiæ sunt eiusmodi species, vtpote relictæ ex accidentibus, quæ per Christi in Eucharistiâ corpus, suam quasi subsistentiam, habuerunt.

11. Itaque cultus hic inferior est illo, quam personis, quarum reliquiæ sunt, deferimus. Illæ quidem per se honore sunt dignæ; hæ quem habent, personarum ratione honorem habent. Sed tamen ab eâdem religionis virtute vterque proficiscitur, quod quâ ratione fiat, docet Suarez in fine tomi 1.

in 3. pag.

X

CAP. IV.